

Sygn. akt V CSK 645/17

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa J. B.

przeciwko „N.” S.A. we W.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 23 lutego 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami wprowadzenia środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Na etapie przedsądu badaniu podlega tylko wystąpienie przesłanek wymienionych w powołanym przepisie, tylko bowiem stwierdzenie ich wystąpienia uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania.

Powód J. B. we wniosku o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej powołał przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wskazał, że Sąd drugiej instancji pominął reguły wykładni oświadczeń woli określone w art. 65 § 1 i § 2 k.c., nie odnosząc się przy ustalaniu rzeczywistej woli stron umowy pożyczki z dnia 18 listopada 2011 roku do całokształtu okoliczności towarzyszących zawarciu tej umowy, jak również do faktycznego zamiaru stron oraz zamierzonego przez nie celu, jaki umowa miała wywołać. Sąd Apelacyjny doprowadził także do oczywistego naruszenia art. 720 § 1 k.c. oraz art. 155 § 2 k.c. Wywiedziona przez Sąd drugiej instancji wykładnia tych przepisów jest rażąco nieprawidłowa i powierzchowna, nieprzystająca do doniosłości, jaką powinno cechować się rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego. To naruszenie prawa materialnego doprowadziło w konsekwencji do oczywiście nieprawidłowego zastosowania art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący wskazał również, że Sąd Apelacyjny dopuścił się naruszenia art. 247 k.p.c. i jest ono widoczne bez konieczności prowadzenia szerszych analiz z wykorzystaniem orzecznictwa czy poglądów nauki prawa. Do jego stwierdzenia wystarczające jest porównanie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 23 lutego 2017 r. z treścią przepisu

Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oraz uzasadnienie wniosku. Uzasadnienie to nie może poprzestawać na odwołaniu się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, lecz musi obejmować wyodrębnioną argumentację jurydyczną przekonującą, że powołana przez skarżącego przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania istotnie w sprawie wystąpiła. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że "oczywistość" skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, Nr 4, poz. 75). O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący nie sprostął powyższym wymogom. Wskazał na naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 65 § 1 i § 2 k.c., art. 720 § 1 k.c., art. 155 § 2 k.c. oraz przepisów procedury art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c. oraz art. 247 k.p.c. podał też, że przepisy te zostały naruszone w sposób oczywisty, kwalifikowany. Skarga nie zawiera jednak argumentów dla poparcia takiego stwierdzenia, ograniczając się do zaprezentowania stanowiska skarżącego. Powód, poza ogólnymi stwierdzeniami, nie podał konkretnie w jaki sposób doszło do wskazanych naruszeń prawa oraz, że naruszenia te doprowadziły do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżący przy tym odwołuje się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Uszło jego uwagi, że przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), stanowią dwa odmienne, z uwagi na funkcje, jakie pełnią, niezależne od siebie wymanie skargi kasacyjnej. Skarżący formułując, więc wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania

i jego uzasadnienie powinien przedstawić wyodrębniony, samodzielny wywód prawny odnoszący się do wskazanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Odwołanie się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, jako zawierającego dokładniejsze wykazanie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jest niewystarczające.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).